

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w P. zasądził od pozwanego Ł. B. na rzecz powódki U. C. kwotę 7 700,00 zł złotych ustawowymi odsetkami od 30 czerwca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także orzekł o kosztach procesu.

Powyższy wyrok wynikał z uznania za zasadne i podlegające uwzględnieniu w całości żądanie zapłaty w całości dochodzonej w pozwie kwoty odpowiadających sumie cenie zakupu dwóch kotłów grzewczych. Sąd Rejonowy przyznał rację powódce, że awarie przedmiotowych urządzeń stanowią o niezgodności towaru z umową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Powódka udowodniła, że naprawy i czyszczenia kotłów dokonywane przez pozwanego nie doprowadziły do usunięcia wady. Powódka wykazała także, że skutecznie wezwała pozwanego do wymiany towaru na wolny od wad, zaś odpowiedź odmowna pozwanego z dnia 18 czerwca 2015 r. została jej udzielona po upływie 14 dniowego terminu, liczonego od daty otrzymania wezwania. Mając na uwadze, że udzielenie odpowiedzi po terminie jest równoznaczne z uznaniem żądanie za uzasadnione, późniejsze oświadczenie powódki o odstąpieniu od umowy należy uznać za skuteczne.

W apelacji od przedmiotowego wyroku pozwany podniósł następujące zarzuty:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż zakupione przez powódkę piecyki posiadały wadę w dacie wydania towaru powódce;
- naruszenie art. 278 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłego z zakresu inżynierii urządzeń grzewczych na okoliczność nie posiadania wad przez zakupione przez powódkę piecyki, w sytuacji, gdy okoliczność miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności dla obalenia domniemania, iż towar posiadał wadę w dacie jego wydania powódce;
- naruszenie art. 258 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. L. w sytuacji, gdy zeznania świadka miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a w szczególności dla obalenia domniemania, iż towar posiadał wadę w dacie jego wydania powódce;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, iż powódka zachowała dwumiesięczny termin wynikający z art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego w sytuacji, gdy okoliczność powyższa nie wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie została w żaden sposób wykazana w uzasadnieniu wyroku;
- naruszenie art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego przez jego niezasadne zastosowanie i przyjęcie, iż powódka miała prawo odstąpić od umowy pomimo, iż w toku postępowania nie wykazano istotnej niezgodności towaru z umową.

W konkluzji pozwany sformułował wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego. Stan faktyczny ustalony w I instancji Sąd odwoławczy uznaje za własny.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał zarzut naruszenia art. 233

§ 1 k.p.c., którego zasadności pozwany upatruje w nieprawidłowym jego zdaniem ustaleniu, że powódka dotrzymała dwumiesięcznego terminu do zawiadomienia go o niezgodności zakupionych pieców z umową. Ze stanowiskiem powyższym nie sposób się zgodzić, albowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyciągnął trafne wnioski w tym zakresie. Dla uzasadnienia tego poglądu podnieść trzeba, iż powódka konsekwentnie wskazywała, że wielokrotnie informowała telefonicznie sprzedawcę o nieprawidłowości w działaniu pieców grzewczych, w następstwie czego pracownicy pozwanego podejmowali próby ich usunięcia. Co prawda nie wykazała ona w jakim konkretnie miało to miejsce terminie, ale już z treści pozwu wynika, że po ich zakupie i zamontowaniu „okazało się, że piece są wadliwe”. Powyższe potwierdził także świadek A. C. zeznając, że z upływem około miesiąca od zakupu zaczęły się problemy

z działaniem urządzeń. Pozwany natomiast nie zaprzeczył twierdzeniom powódki. Przeciwnie, potwierdził fakt czyszczenia kotłów na skutek telefonicznych zgłoszeń powódki, a wyeksponował jedynie niezachowanie przez nią pisemnej formy zawiadomienia o ewentualnej wadzie produktu. Okoliczność ta pozostaje jednak bez znaczenia dla oceny skuteczności zawiadomienia skarżącego przez powódkę o niezgodności towaru z umową. Miarodajny bowiem w tym względzie przepis art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) nie zastrzega dla oświadczenia wiedzy kupującego wymogu zachowania szczególnej formy, a zatem może on to uczynić w sposób dowolny, w tym także telefonicznie.

Nie można także podzielić zarzutu naruszenia art. 8 ust. 4 cyt. powyższej ustawy. Skarżący prezentując stanowisko, że powódce nie przysługiwało prawo do odstąpienia od umowy nie uwzględnił skutków wynikających

z brzmienia art. 8 ust. 3 tejże ustawy. Stanowi on, że jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie doprowadzenia towaru do stanu zgodnego

z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdyż powódka w piśmie z dnia 26 maja 2015 roku zażądała wymiany zakupionych pieców na wolne od wad. Przedmiotowe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 2 czerwca 2015 roku, który dopiero w dniu 18 czerwca 2015 roku,

a zatem po upływie 14 dni ustosunkował się do żądania swojej klientki. Stwierdzenie to ma charakter podstawowy, albowiem rzutuje na zakres zarzutów jakie przysługują pozwanemu w aktualnym postępowaniu. Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lipca 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt CSK 75/12, iż po bezskutecznym upływie terminu określonego w art. 8 ust. 3 cyt. ustawy sprzedający, który nie udzielił w ustawowym terminie odpowiedzi na żądanie naprawy albo wymiany towaru, nie może w procesie skutecznie kwestionować swojej odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową (publ. OSNC 2013 nr 3, poz. 40, str. 81). Co więcej, w rozpoznawanej sprawie, pozwany nie może także dowodzić, że w chwili wydania towar był zgodny z umową, gdyż działa wynikające z art. 4 ust. 1 omawianej ustawy domniemanie istnienia niezgodności towaru z umową w chwili wydania. Wszakże piece zamontowano powódce w dniu 5 września 2015 roku, a w świetle ustaleń przedstawionych powyżej do stwierdzenia ich niezgodności z umową doszło przed upływem sześciu miesięcy od tej daty. Wreszcie, w ocenie Sądu Okręgowego nie budzi także wątpliwości, że wada zakupionych przez powódkę urządzeń grzewczych przejawiająca się w cyklicznym, wyłączeniu ich z eksploatacji na czas niezbędny do wykonania skomplikowanych dla przeciętnego użytkownika czynności konserwacyjnych, o konieczności dokonania

których sprzedawca nie poinformował powódki w chwili wydania produktów, przesądza o jej istotności w rozumieniu przepisów cyt. ustawy.

W konsekwencji chybione okazały się zarzuty naruszenia prawa procesowego, w ramach których pozwany zwalcza odmowę dopuszczenia dowodów z opinii biegłego i zeznań świadka na okoliczność nie posiadania przez sporne piece wad w chwili ich wydania kupującej. Skoro jak wyjaśniono powyżej pozwany utracił możliwość kwestionowania swojej odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową, jego wnioski dowodowe w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98

§ 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia

22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804. ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 900 złotych kosztów zastępstwa procesowego.